

Altatás

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 6. szám, 2024. február 9.

Nincs párnám. A hajam szétterül a fejem alatt. Mocorgást érzek benne, valami mászik, matat, fel a hajszálakon a fejbőrömig. Mintha bogarak lepnének el, a gerincem mentén végigfut a hideg. Halk, finoman vibráló zúgást hallok, intenzitása alig érzékelhetően, de ütemesen változik. Egy neoncsó jeges fénye alatt fekszem. A bogarak egyre többen vannak, mozgásuk rendezetté és ezáltal fenyegetővé válik. Túl gyorsan veszem a levegőt. Nyugodtnak kell maradnom. Érzem, hogy a bal halántékomnál összpontosul a kaparászás, egy hajtincs összeszorul, húzódik, majd egy nagy erejű rántás nyomán a hajszálak húrként pendülve elpattannak. Nem kiáltok fel, halkán, sziszegve engedem ki a levegőt a fogaim között. Óvatosan a pulzáló ponthoz nyúlok, a szememet csukva tartom. Lassan megfogom a kövérkés, izzadt gyerekkéz, és lefejtem a megmaradt hajszálakról. *Számoljunk tovább* - suttogom olyan csendesen, hogy én is alig hallom.